

Jak to všechno bylo

Kdysi dávno, tak dávno, že to ani není zapsáno v žádné moudré knize vznikl jeden příběh, který si lidé vyprávějí a nosí a uchovávají jenom v hlavě, ve své paměti. Je to příběh o hvězdách na nebi a o moři na Zemi.

Kdysi dávno, tak dávno, že si to nepamatujeme, byl jenom vesmír a spousta hvězd a jedna ta hvězdička, malinká mezi všemi ostatními byla krásně kulatá a dostala jméno Zeměkoule. Byla celá modrá, to proto, že na ní kromě spousty mořské vody nebylo vůbec nic. Nebyly na ní hory ani země, nebyly lesy ani květiny, nebyly zvířata ani lidé. Bylo jen moře bez konce a nad mořem plno vzdálených hvězd. Ale pozor - přece jen tam něco bylo - větrík. Někdy mírný a jindy zase pořádný vítr. Ten čeřil vlny na moři a hrál si s mořskou pěnou. A ještě něco bylo zvláštní - uvnitř hluboko pod mořem byla ta modrá Zeměkoule pořádně horká a žhavá, hořel tam věčný oheň.

Kdysi dávno, tak dávno, že si to nepamatujeme si zase vítr hrál s vlnami na moři, když tu náhle - co to bylo?? Moře udělalo šplouch a z hlubin se vynořila velká ryba!!! Panečku, ale jaká ryba! Velká, obrovská, no prostě obrovitánská ryba, a jak byla veliká, tak byla i škaredá. Ještě že nemohla nikoho polekat, protože tam nebyl žádný kluk ani holka. Jo a mimochodem - byla to ne ryba, ale praryba, všechno v těch pradávných dobách bylo totiž pra.

Kdysi dávno, tak dávno, že si to nepamatujeme se k jedné obrovské rybě v moři přidaly i další ryby a začalo být veseleji. Každá ta obrovská ryba chtěla být ta nejrybovatější ze všech a ryby se začaly předhánět mezi sebou, která je větší, silnější, má

větší ploutve a silnější šupiny na ploutvích a mrskaly sebou ve vodě tak moc, že jim narostly pořádné svaly, ale - to není všechno. V moři se začaly dít podivné věci: jak ty ryby sebou pořád mrskaly a dělaly závody, která z nich je nejrychlejší a nejsilnější, věčný oheň, který byl pod oceánem už toho měl dost, když na něj pořád šplouchala voda. Jednou se ten oheň vzepjal vysoko nad mořskou hladinu, na vzduchu stuhl a začaly vznikat první sopky, hory a světadíly - prostě pevná zem.

Kdysi dávno, tak dávno, že si to nepamatuje ani nejstarší medvěd byla doba, kdy se děly zázraky. Jako třeba tehdy, když ty velikánské ryby, co mezi sebou soutěžily o prvenství to jednou zkusily, jak by se jim žilo mimo moře a ty, co měly nejsilnější ploutve, vylezly ven na břeh a podívejme - šlo to!! Z praryb se stali ještěři, z rybích ploutví se staly nohy s velkýma tlapama a z ryb, co měly obzvlášť velké šupiny se stali obrovští létající ještěři. Na zemi začaly vyrůstat rostliny, ze kterých se stávaly tajuplné pralesy, plné velkých pradávných bylin, praještěrů a praptáků, kteří mezi sebou navzájem soutěžili o přežití a pojídali se navzájem.

Největším z praještěrů se stal dravec Tyranosaurus Rex a další byli jen o něco menší - brontosaurus, diplodocus a další a další. Létající ještěři dostali jméno pterodactylus.

Kdysi dávno, tak dávno, že si to nepamatoval ani nejstarší pračlověk byla doba velkých ještěrů, kteří museli zbaštit hodně potravy, aby mohli žít. Ale tolik potravy na světě prostě nebylo a tak se museli ještěři naučit jíst méně a méně jídla a čím méně jedli, tím byli menší, až se zmenšili úplně a byli z nich jenom ještěrky. Zato ostatní zvířata tak malinká nebyla. Po světě se potulovali obrovští tygři se zuby zahnutými jako šavle, medvědi a zvířata, co vypadala

jako sloni, ale byli třikrát větší než sloni a říkalo se jim mamuti.. Totiž pralidé jim říkali mamuti. To bylo tak - jednoho dne kde se vzali tu se vzali se z vysoké trávy vynořili lidé, ale nebyli to lidé, byli to pralidé, tak jako všechno v těch dávných dobách bylo pra:-), na to nesmíme zapomenout.

Pralidé jedli hlavně to, co si nasbírali v pralese a na pralouce, lovili si praryby a jednou za rok si ulovili velkého mamuta. Nelovili všechna zvířata, protože se snažili s nimi vycházet po dobrém, dívali se, jak ta zvířata žijí a co všechno dovedou. Pralidé, co žili tady u nás se na jaře podívali na jeden kopec a řekli si - podívejme, tady kvetou prastromy, až je celá hora bílá - a začali hoře opravdu říkat Bílá hora. Kolem Bílé hory často viděli pralidé chodit medvědy. Protože se pralidem líbilo, jak jsou medvědi silní, stateční a jak brání svá mláďata medvíďata, řekli si, že nikdy nebudou medvědy lovit, že jim budou spíš nosit dárky do lesa a že budou tak stateční, silní a odvážní jako ti medvědi. Medvědy si začali třeba i vyřezávat ze dřeva nebo modelovat z hlíny nebo je kreslit na stěny jeskyní, ve kterých pralidé bydleli. Začali si říkat Lidé Velké medvědice a k nim patříme i my, dospělí i děti v naší knihovně.

A tím končí naše pohádka-nepohádka, prapohádka o pradávných dobách pralidí, prazvířat a celého prasněta.